

Arrest

**nr. 100 853 van 11 april 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DE SMET, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen België binnen op 1 mei 2012 en dienden de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 24 oktober 2012 werden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die diezelfde dag per aangetekend schrijven naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

Ten aanzien van verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en in Kabul geboren te zijn. U bent een Sikh van etnische origine. Toen u acht of tien jaar oud was, werd u ontvoerd door mannen met baarden, volgens u mensen van de taliban. Zij brachten u naar de bergen waar u de volgende twaalf of dertien jaar voor hen moest werken. Er verbleven nog veel andere ontvoerde Sikhs op deze plaats. U leerde er uw echtgenote I.(...) K.(...) (CGVS 12/15049, O.V. 7.502.728) kennen, die eveneens op zeer jonge leeftijd werd ontvoerd. Jullie zijn er religieus gehuwd en kregen een zoon.

U ondernam herhaalde pogingen om te ontsnappen. Uiteindelijk is dit gelukt met de hulp van ene Rashid die jullie hielp het kamp te verlaten. Via een onbekende reisweg (u nam twee vluchten) bent u naar België gekomen. Op 02/05/2012 gingen u en uw vrouw asiel vragen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u problemen kent met taliban. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

U bent niet in het bezit van enig document dat uw identiteit, herkomst, reisweg of relaas vermag te staven.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht.

Hoewel het mogelijk is dat u oorspronkelijk van Afghanistan afkomstig bent en hier ook een bepaalde tijd heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

Omwille van het geheel van volgende elementen dient te worden besloten dat u het allerminst aannemelijk maakt dat u werkelijk afkomstig bent uit de door u voorgehouden regio. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw asielerlaas, dat zich immers recentelijk afspeelde in deze regio.

Vooreerst hebben u en uw vrouw het niet aannemelijk gemaakt dat jullie jarenlang in gevangenschap geleefd hebben. Zo is het u (CGVS, p.3) en uw vrouw (CGVS, vrouw, p.6) niet bekend of jullie al dan niet ten tijde van het talibanregime ontvoerd werden. Dit mag erg verbazen. Evenmin weten u (CGVS, p.3) of uw vrouw (CGVS, vrouw, p.4) in welke regio of in welk dorp(en) van Afghanistan jullie al die jaren zouden hebben verbleven. Gevraagd om de omgeving en natuur waar jullie verbleven te beschrijven, zegt uw vrouw vaagweg "gewoon, natuur van de bergen" (CGVS, vrouw, p.4). Ook u slaagt er niet in een spontane beschrijving van de omgeving te geven. U antwoordt louter "er waren bergen" (CGVS, p.4). Wanneer het Commissariaat-generaal vraagt of jullie een schets kunnen maken van het kamp, met de tenten en de huizen die er volgens u zouden zijn geweest, weigeren u (CGVS, p.6) en uw vrouw (CGVS, vrouw, p.4) hieraan mee te werken. Dit is een veelzeggende vaststelling in het licht van het geloof dat er aan jullie verklaringen kan worden gehecht.

Over wie jullie ontvoerders zijn, zijn jullie zeer onduidelijk. U zegt vernomen te hebben dat zij leden van de taliban zijn (CGVS, p.3). Wanneer uw vrouw hiermee wordt geconfronteerd, zegt zij niet te weten wie zij waren maar zegt zij dat "het kan" dat deze personen talibs waren (CGVS, vrouw, p.3). Het is verder opmerkelijk dat u geen enkele schatting kan maken van het aantal mensen dat in het kamp zou hebben verbleven. U zegt niet te weten hoeveel talibs er in het kamp waren omdat u ze niet heeft

geteld (CGVS, p.5) en u verklaart niet te weten voor hoeveel mensen u moest koken omdat u niet de enige Sikh was die er moest koken (CGVS, p.5). U stelt verder dat er vrouwen in het kamp waren, maar u zegt niet te weten of zij de vrouwen van de leden van de taliban waren (CGVS, p.5). Het is zeer opmerkelijk dat u, behalve ene Rashid die in uw asielaars figureert, na al die jaren geen van die mensen bij naam kent (CGVS, p.3). Ook uw vrouw kan geen namen noemen (CGVS, vrouw, p.3). Dit alles is hoogst ongeloofwaardig. Wie de leider van deze groep was, weet u evenmin (CGVS, p.5) en over hun activiteiten weten jullie al evenmin iets. U zegt niet te weten waar zij mee bezig waren (CGVS, p.3). Als aan uw vrouw wordt gevraagd of deze mensen strijders waren, antwoordt zij dat ze het niet weet (CGVS, vrouw, p.3).

Ook over de zogezegde aanwezigheid van ontvoerde Sikhs legt u bijzonder ongeloofwaardige verklaringen af. U blijkt geen idee te hebben van het aantal Sikhs dat er verbleef (CGVS, p.4). U zegt dat jullie in tenten sliepen maar u kan niet verduidelijken hoeveel mensen in zo'n tent verbleven (CGVS, p.5). U weet evenmin hoeveel tenten of huizen er waren (CGVS, p.5) of hoeveel Sikhs er verplicht werden voor de taliban te koken (CGVS, p.5). U blijkt voorts niet eens te weten of deze Sikhs eveneens uit Kabul afkomstig waren (CGVS, p.8), wat evenzeer mag verbazen, net als de vaststelling dat u geen van deze Sikhs bij naam kent (CGVS, p.4). U weet dus ook niet wie het huwelijk tussen u en uw vrouw afsloot (CGVS, p.4) en uw vrouw kan niet verklaren wie de vrouwen zijn die haar hielpen bij de bevalling van uw zoon (CGVS, vrouw, p.4). Dit alles maakt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan jullie beweringen betreffende jullie verblijfplaatsen en activiteiten in deze periode. Tot slot blijkt in dit verband dat uw vrouw en u geen Pashtou kennen, wat mag verbazen na een verblijf van meer dan tien jaar bij de taliban.

Bovenstaande argumentatie toont aan dat uw asielaars bedrieglijk is en dat u niet als gevangene van de taliban, ergens in de bergen in Afghanistan, opgegroeid bent.

Waar u dan wel vandaan komt en welke uw werkelijke achtergrond is, is zeer de vraag. Tijdens het gehoor van u en uw vrouw is alvast gebleken dat u niet in Afghanistan gewoond heeft en dat uw verzonnen relaas er bijgevolg veeleer op gericht was vragen die er op gericht zijn om uw herkomst uit Kabul te verifiëren te omzeilen. Alleszins konden u en uw vrouw niet antwoorden op diverse eenvoudige vragen over het land waarvan jullie beweren afkomstig te zijn.

Zo dient te worden gewezen op een totaal gebrek aan geografische kennis bij zowel u als bij uw vrouw. Het is uw vrouw onbekend waar in Kabul zij ooit zou hebben gewoond (CGVS, vrouw, p.2). Dit is uiteraard bijzonder merkwaardig. Zelf zegt u van Shur Bazar afkomstig te zijn maar behalve Karte Parwan, Baharistan en Share Naw, kent u geen enkele wijk van Kabul (CGVS, p.6,7). Uw vrouw kent behalve Shur Bazar evenmin een andere wijk van de hoofdstad (CGVS, vrouw, p.5). Wanneer u gevraagd wordt provincies van Afghanistan te noemen, stelt u dat u er geen kent (CGVS, p.7). Gevraagd welke de buurlanden van Afghanistan zijn, verklaart u er geen te kennen (CGVS, p.8). Als u wordt geconfronteerd met namen van landen als Iran, Pakistan, Tadzjikistan en andere, stelt u dat u nog nooit van die landen gehoord heeft (CGVS, p.8,9). Het totaal gebrek aan geografische kennis dat jullie etaleren, plaatst jullie beweerde herkomst in een bedrieglijk daglicht.

Verder bent u niet op de hoogte van de aanwezigheid van diverse etnische groepen in Afghanistan. Dat de Afghaanse bevolking onder meer bestaat uit Pashtoenen (CGVS, p.7), Tadzjiken (CGVS, p.7) en Uzbeken (CGVS, p.8), lijkt u onbekend. Elders zegt u dat u alleen de term 'moslims' kent en verklaart u niet te weten welke etnische groepen dan wel moslim zijn (CGVS, p.7). U zegt wel weet te hebben van het feit dat er soennieten en sjiieten zijn (CGVS, p.7). Op de vraag welke mensen van uw land de sjiitische geloofsbekering aanhangen, blijft u het antwoord evenwel bijster (CGVS, p.7). Het is niet geloofwaardig dat een inwoner van Afghanistan, waar etniciteit van het grootste belang is, omtrent dergelijke zaken geen kennis heeft. Ook dit wijst erop dat u over elementaire zaken zoals uw afkomst niet de waarheid wenst te spreken.

Verder beschikt u niet over enige politieke kennis die van een inwoner van Afghanistan mag worden verwacht. U weet dat Karzai president van Afghanistan is maar u zou dit pas in de tempel in België vernomen hebben, hetgeen mag verbazen aangezien Karzai al bijna een decennium president van Afghanistan is (CGVS, p.6). Gulbuddin Hekmatyar, al decennia een zeer bekend krijgshoofd en tot op heden actief, kent u niet (CGVS, p.7). Nochtans hebben de inwoners van Shur Bazar nare herinneringen aan deze man die in de eerste helft van de jaren negentig de wijk tot puin herleidde. Ook uw vrouw heeft nog nooit gehoord van mensen als Gulbuddin Hekmatyar en Sayyaf (CGVS, p.6,7). Abdullah Abdullah, de belangrijkste opposant van president Karzai, is u onbekend (CGVS, p.7). Over Avtar Singh, een van de leiders van de Sikhs in Kabul, hoorde u pas in België spreken (CGVS, p.8). Over personen als Rabbani (CGVS, p.8) en Ahmad Shah Massoud (CGVS, p.7) zegt u wel eens te hebben gehoord maar u weet verder niet wie deze mensen zijn.

Op geen enkel moment slagen jullie er in aan te tonen nog enige band met Afghanistan te hebben. Nog tijdens het gehoor slaagt u er niet in de kleuren van de Afghaanse vlag te benoemen (CGVS, p.8) en blijkt dat u de Afghaanse kalender niet machtig bent (CGVS, p.9). Als aan uw vrouw gevraagd wordt

of zij iets kan vertellen over Afghanistan, blijkt dit eveneens een onmogelijke opgave. Zij zegt "ik weet niet wat daar allemaal was" (CGVS, p.6).

Verder en niet in het minst kan worden opgemerkt dat uw vrouw geen van beide Afghaanse landstalen machtig is (CGVS, p.2), en dat u weliswaar beweert Dari te spreken maar er toch voor kiest het gehoor in het Punjabi af te leggen omdat u Dari "haat" (CGVS, p.9). De vaststelling dat u en uw vrouw zich in het Punjabi uitdrukken, toont nogmaals aan dat jullie niet uit Afghanistan komen.

Ook het feit dat jullie geen enkele informatie over jullie reisweg wensen te geven, versterkt het vermoeden dat jullie vanuit een ander land dan Afghanistan naar België zijn gereisd. U zegt dat jullie een vliegtuig namen maar u weet niet of dit in Kabul was (CGVS, p.10). Ook over het vervolg van uw reisweg zegt u helemaal niets te weten (CGVS, p.6). Uw vrouw voegt er aan toe dat jullie ook niet weten met welke paspoorten of onder welke nationaliteit jullie deze reis maakten (CGVS, vrouw, p.5). Gelet op de veiligheids- en identiteitscontroles die bij binnenkomst op een luchthaven systematisch worden gevoerd, is dergelijke voorgehouden onwetendheid niet geloofwaardig. Dit alles versterkt de bedrieglijkheid van uw asielaanvraag alleen maar.

Uit bovenstaande argumentatie dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

Gevraagd wat u vreest in geval van terugkeer naar Afghanistan verwijst u naar de problemen met de taliban, die u jarenlang geleden zou ontvoerd hebben (zie vragenlijst DVZ). Naar andere gronden van vervolging verwijst u niet. Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zowel uw asielmotieven als uw verblijf in Afghanistan, dient te worden besloten dat u allerminst aannemelijk maakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u reeds sinds lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

In deze dient tevens verwezen te worden naar de UNHCR 'Eligibility Guidelines' van 17 december 2010. Hierin wordt gesteld dat volgens een aantal berichten hindoes en sikhs te maken krijgen met 'societal discrimination, harassment and, in some cases, violence'. UNHCR stelt dat leden van minderheidsgroeperingen zoals de hindoes en de sikhs 'may be at risk on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case'. De loutere vaststelling dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en een hindoe/ sikh bent, volstaat evenwel niet om u de status van de vluchteling toe te kennen. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft steeds noodzakelijk en een asielzoeker dient in dit verband zijn vrees steeds concreet aannemelijk te maken, waar u in casu faalt. U heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw achtergrond en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of van een nood aan subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en in Kabul geboren te zijn. U bent een Sikh van etnische origine. Toen u acht of tien jaar oud was, werd u ontvoerd door mannen met baarden, volgens uw man mensen van de taliban. Zij brachten u naar de bergen waar u tot uw vertrek uit Afghanistan voor hen moest werken. Er verbleven nog veel andere ontvoerde Sikhs op deze plaats. U leerde er uw man S.(...) S.(...) (CGVS 12/14826, O.V. 7.512.751) kennen, die eveneens op zeer jonge leeftijd werd ontvoerd. Jullie zijn er religieus gehuwd en kregen een zoon.

Uw man ondernam herhaalde pogingen om te ontsnappen. Uiteindelijk is dit gelukt met de hulp van ene Rashid die jullie hielp het kamp te verlaten. Via een onbekende reisweg (u nam twee vluchten) bent u naar België gekomen. Op 02/05/2012 gingen u en uw man asiel vragen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u problemen vreest met de mannen die u ontvoerd hebben. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

U bent niet in het bezit van enig document dat uw identiteit, herkomst, reisweg of relaas vermag te staven.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Tijdens het gehoor verwijst u naar de asielmotieven van uw man. In de beslissing van uw man wordt uitgelegd waarom deze asielmotieven niet geloofwaardig zijn. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van "de materiële motiveringsplicht, die voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen". Verzoekers zijn van mening dat "het centrum" een argumentatie opbouwt zonder voldoende rekening te houden met de bijzondere situatie van Sikhs in Afghanistan in het algemeen en met de bijzondere

situatie van hun gezin in het bijzonder. Ze wijzen erop dat ze over Afghaanse paspoorten beschikken en opperen dat deze hun Afghaanse nationaliteit aantonen. Ze menen dat hen bezwaarlijk kan verweten worden geen actuele kennis van de politieke, geografische en demografische gegevens van Afghanistan bij te hebben gehouden gedurende de periode die zij als minderjarigen in een van de armste landen doorbrachten in een kamp in de bergen. Het feit dat verzoeker nog nooit van landen als Iran en Pakistan had gehoord, toont volgens hen geenszins aan dat zij niet uit Afghanistan komen. Wel blijkt hieruit, aldus verzoekers, dat het niveau van algemene kennis waarvan het Commissariaat-generaal uitging ten onrechte veel te hoog werd gelegd. Op grond van die vaststelling wordt, zo stellen ze, ook duidelijk waarom verzoeker de andere vragen niet volledig wist te beantwoorden. Wat hun talenkennis betreft, wijzen ze op de verregaande isolatie die Afghaanse sikhs ondergaan. Een gebrekkige talenkennis is bij sikhs in Afghanistan dan ook een courant gegeven, aldus verzoekers die verwijzende naar een rapport van UNHCR inzake Afghaanse sikhs en hindoes, opmerken dat het gebrek aan toegang tot het onderwijs hiervan de oorzaak is. Verzoekers stellen dat het feit dat ze de kleuren van de Afghaanse vlag niet konden benoemen niet mag verwonderen nu die vlag sinds 1988, het geboortjaar van verzoeker, reeds 7 keer veranderde. Het is, zo poneren ze, dan ook duidelijk dat de commissaris-generaal ten onrechte besliste dat ze niet uit Afghanistan afkomstig zijn. Verzoekers verwijzen opnieuw naar het rapport van UNHCR en ze laten gelden dat hieruit duidelijk blijkt dat Afghaanse sikhs dagelijks te kampen hebben met religieuze en etnische discriminatie. Ze verwijzen herhaaldelijk naar en citeren veelvuldig uit het rapport. Ze merken in dit verband achtereenvolgens op dat er tegenwoordig nog steeds een maatschappelijke vijandigheid jegens sikhs bestaat, dat dit zich onder meer uit in geweld, bedreigingen, intimidatie en aanvallen op openbare plaatsen, dat kinderen van sikhs niet naar school kunnen omwille van pesterijen van leraars en medeleerlingen, dat sikhs economisch worden gemarginaliseerd en slechts kleine winkeltjes kunnen uitbaten, terwijl zij vroeger de drijfveer waren van de exportindustrie en de bancaire sector, en dat sikhs hun geloof niet vrij kunnen belijden en hen de toegang wordt ontzegd tot gronden waarop zij hun doden dienden te cremen. Verwijzend naar en citerend uit het 'Algemeen Ambtsbericht Afghanistan' van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken werpen ze op dat de Afghaanse regering vooralsnog geen effectieve maatregelen heeft genomen om een einde te stellen aan deze praktijken. Dit heeft, aldus verzoekers, geleid tot een ware diaspora van vluchtelingen behorende tot religieuze minderheden in Afghanistan, waaronder sikhs en hindoes. Voorts betogen ze dat de praktische uitoefening van het grondrecht op vrijheid van godsdienst, vervat in artikel 9 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), in Afghanistan zeer moeilijk zo niet onmogelijk is. Afghaanse sikhs worden in het dagelijkse leven immers geconfronteerd met gewelddaden alsook met langdurige en voortdurende discriminatie omwille van hun geloofsovertuiging. Verzoekers opperen verder dat ze daarnaast het slachtoffer werden van inbreuken op andere grondrechten. Ze lichten toe dat ze op een onrechtmatige manier van hun vrijheid werden beroofd, hetgeen verboden is bij artikel 5 van het EVRM, en dat ze vervolgens gedurende ongeveer tien jaar werden blootgesteld aan dwangarbeid en onmenselijke behandelingen, respectievelijk verboden bij de artikelen 4 en 3 van het EVRM. Bijgevolg is er, zo menen ze, sprake van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekers vrezen des te meer het slachtoffer te worden van vervolging gezien de aanwezigheid van een minderjarig kind in hun gezin en de ernstige gezondheidsproblemen waarmee verzoeker te kampen heeft.

2.2. De asielaanvraag van verzoeker wordt door het Commissariaat-generaal afgewezen om reden dat: (i) aan zijn beweerde (recent) verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht, (ii) aan zijn asielmotieven die onlosmakelijk verbonden zijn met zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan bijgevolg evenmin enig geloof kan worden gehecht, en (iii) hij aan de hand van zijn verklaringen zijn nood aan bescherming niet aannemelijk maakt

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster stelt vast dat zij zich voor haar asielaanvraag op dezelfde problemen beroept als haar echtgenoot, thans verzoeker, in wiens hoofde werd besloten tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus, zodat wat haar betreft evenmin kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3. In de bestreden beslissingen wordt terecht vastgesteld dat aan verzoekers' beweerde recente verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Zowel verzoeker als verzoekster konden tijdens hun gehoren niet antwoorden op diverse eenvoudige vragen over het land waarvan ze beweren afkomstig te zijn. Verzoeker kon tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal geen enkele

provincie van Afghanistan opnoemen en wanneer hem gevraagd werd welke de buurlanden van Afghanistan zijn, verklaarde hij er geen te kennen. Geconfronteerd met namen van landen als Iran, Pakistan, Tadzjikistan en andere, gaf hij aan nog nooit van die landen gehoord te hebben. Verzoekster weet niet waar zij in Kabul, waar zij verklaart te zijn geboren en waar zij tot haar achtste of tiende zou zijn opgegroeid, ooit zou hebben gewoond en geleefd. Naast een totaal gebrek aan geografische kennis omtrent hun beweerd land van herkomst, zijn verzoekers ook totaal niet op de hoogte van de diverse etnische groepen in Afghanistan. Dat de Afghaanse bevolking bestaat uit onder meer Pashtoenen, Tadzjiken en Uzbeken blijkt een geheel onbekend gegeven te zijn voor hen. Verzoeker stelt enkel 'moslims' te kennen, doch kan niet zeggen welke etnische groepen moslim zijn. Hij weet dat er soennieten en sjiieten zijn, doch op de vraag welke mensen van zijn land de sjiitische geloofsstrekking aanhangen, diende hij het antwoord geheel schuldig te blijven. Het is, zoals de commissaris-generaal terecht oordeelde, niet geloofwaardig dat een inwoner van Afghanistan, waar etniciteit van het grootste belang is, omtrent dergelijke zaken geen kennis heeft. Verzoekers blijken daarnaast niet over een politieke basiskennis te beschikken die van een inwoner van Afghanistan mag worden verwacht. Zo zou verzoeker, zo verklaarde hij zelf, pas voor het eerst (in een tempel) in België vernomen hebben dat Karzai de president van Afghanistan is, terwijl deze dat al bijna een decennium lang is. Gulbuddin Hekmatyar, al decennia een zeer bekend krijgshoofd in Afghanistan en tot op heden actief, kent hij niet. Nochtans hebben, zo blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 13 map Landeninformatie) de inwoners van Shur Bazar, de wijk in Kabul waarvan hij blijken zijn verklaringen afkomstig zou zijn, slechte herinneringen aan deze man die in de eerste helft van de jaren negentig Kabul deels tot puin herleidde. Ook verzoekster bleek nog nooit van hem gehoord te hebben. Abdullah Abdullah, de belangrijkste opposant van president Karzai, bleek voor hen eveneens een volslagen onbekende. Verzoeker gaf ook aan pas voor het eerst in België gehoord te hebben van Avtar Singh, een van de leiders van de sikhs in Kabul.

Waar verzoekers thans hun uiterst gebrekkige geografische, demografische en politieke kennis over Afghanistan trachten te verschonen door erop te wijzen dat zij als minderjarigen gedurende een lange periode in een kamp in de bergen leefden, gaan zij geheel voorbij aan de pertinente overweging uit de bestreden beslissingen dat aan hun beweerd verblijf in een tentenkamp in de bergen totaal geen geloof wordt gehecht. Op grond van zijn verschillende vaststellingen, welke door verzoekers niet in het minst worden ontkracht of weerlegd werd door de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat hun relaas als gevangenen van de taliban ergens in de bergen van Afghanistan te zijn opgegroeid en er meer dan tien jaar hebben verbleven, totaal ongeloofwaardig en bovendien bedrieglijk is. Verzoekers brengen hier niets tegen in waardoor die pertinente motieven uit de bestreden beslissing onverminderd gehandhaafd blijven. Dit beweerd, doch ongeloofwaardig gebleken verblijf in een tentenkamp van de taliban kan, zoals in de verweernota terecht wordt opgemerkt, derhalve niet als verschoningsgrond dienen voor hun vastgestelde manifest gebrekkige kennis over Afghanistan. Verzoekers bieden geen afdoende verklaring of rechtvaardiging voor die gebrekkige kennis.

Verzoekers voegen thans als bijlage aan hun verzoekschrift kopieën toe van hun Afghaanse paspoorten en van dat van hun zoon, verkregen van de Afghaanse ambassade in Brussel. Deze paspoorten werden reeds op 23 augustus 2012 door de ambassade in Brussel uitgegeven, ruime tijd dus voor hun gehoor op 12 oktober 2012, waar zij over het bestaan van die documenten echter met geen woord repten. Verzoekers bieden niet de minste verklaring waarom zij de betreffende documenten niet eerder neerlegden. Hoe dan ook vormen de paspoorten geenszins een bewijs van het verblijf gedurende de laatste jaren van verzoekers in Afghanistan. In de verweernota wordt er bovendien terecht op gewezen dat de betreffende paspoorten louter werden verkregen op basis van hun verklaringen aan de Afghaanse ambassade in Brussel, die overigens eerder al herhaaldelijk aangaf over geen bevolkingsregister te beschikken.

De Raad wijst er ook op dat niet hun Afghaanse nationaliteit in twijfel wordt getrokken, doch wel hun beweerd recente verblijf in Afghanistan geheel ongeloofwaardig wordt bevonden.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun beweerd (recente) herkomst uit Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan hun asielaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Tot slot zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt gesteld, is de vaststelling dat verzoekers niet recent uit Afghanistan afkomstig zijn op zich geen reden om hen het statuut van subsidiaire bescherming te ontzeggen. Er is echter geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Sinds decennia leven immers miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai en India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Bijgevolg is het dus van belang om te kunnen vaststellen uit welke regio in zijn land van herkomst verzoekers afkomstig zijn. Bij deze beoordeling spelen afkomst en familiale banden een zeer belangrijke rol. Het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst is onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, §3 geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. In de mate dat verzoeker verwijst naar de situatie van sikhs en hindoes in Afghanistan, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoekers maken zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over een verblijf in Kabul zodat er evenmin duidelijkheid is over hun feitelijke herkomst. Verzoekers verhinderen zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot hun profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoen aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hen rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4 lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Door het feit dat verzoekers geen reëel beeld bieden op hun achtergrond en herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn verhinderen zij de Belgische overheden immers hun reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412).

Met betrekking tot hun verwijzingen naar en citaten uit rapporten van UNHCR en het 'Algemeen Ambtsbericht Afghanistan' d.d. juli 2012 aangaande de situatie van Hindoes en Sikhs in Afghanistan merkt de Raad op dat verzoekers gelet op bovenstaande er geenszins in slagen hun afkomst aannemelijk te maken, noch aantonen de laatste jaren in Afghanistan te hebben gewoond. Het verwijzen naar een dergelijk algemeen document volstaat hoe dan ook niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER